

Murad Nuriyev

Sahibsiz yerlərin qurdunun iniltisi

Rollarda:

Hikmət – dükan sahibi

Əkbər – Hikmətin əmisi oğlu

Nəzakət – Əkbərin anası

Sevda – Əkbərin böyük bacısı

Saşa – Hikmətin xanımı

Afət – Saşanın rəfiqəsi

Namiq – Hikmətin oğlu

Ohan – Əkbərin dostu

Xidmətçi

Vəkil

Birinci pərdə

Birinci şəkil

Rusiya, Moska. Hikmətgilin evi. Klasik tərzdə bəzədilmiş salon. Salonun ortasında ağ rəndə divan qoyulub. Divanda qırx yaşlarında iki qadın əyləşib.

Afət: Saşa noldu bu dükan işi. Razi sala bildin ərivi.

Saşa: Əlbətdə saldım. Heç qoyaram kimsə göz diksin mənim malıma. O dükan mənim ərimindir, kimsə ordan bir qəpik belə götürə bilməz.

Afət: Yaxşı ki razi salmışan. Ərivə qoysaydın indi nəyi var nəyi yox vermişdi Əkbərə. On-suz deyirsən dükanın işləri yaxşı deyil, bir də Əkbərə ordan hissə versin bəs sizə nə qalsın. Sabah oğlun böyüyəcək Siz onu fikirləşin. Öz malınızı ona buna niyə yedirdəsiniz. (Gülümsəyir) Amma sən də az deyilsən ha. O vaxtı bura gəlmək üçün də razi salmışdın ərivi.

Saşa: (köks ötürür) Düzünü desəm o məsələdə hələ heç özüm-özümü razi sala bilməmişəm. Anam atam rus olsa da, uşaqılıqdan Azərbaycanda yaşamışam deyə Bakı mənə Moskvadan doğ-ma gəlir. Altı ildi burdayıq, amma bir bəhanə tapan kimi qaçıram Bakıya. Tanış-bilişim hamısı- da orda. Amma ora gedən kimi də burdakılardan darıxıram. Ürəyimin yarısı orda, yarısı burda.

Afət: (gülür) Elə ona görə bu qədər rusun arasında mənnən dostluq eliyirsən. Gülüşürlər. İşıq sönür.

İkinci şəkil

Əkbərin ofisi. Üzbəüz kreslolarda Ohanla Əkbər əyləşib.

Ohan: Deməli hissə vermədi sənə.

Əkbər: Neçə ildi yanında it kimi işləmişəm. Hər işin mən görmüşəm. Nə iş olub dalıyca mən getmişəm. İndiyə kimi bircə dəfə səsimi çıxartmamışam. Qabağıma nə atıb ona qane olmuşam. Bu neçə ildə ondan bir dəfə nəşə istədim. O da sağ olsun hörmətsiz elədi məni. Adam ən yaxınana da inana bilmir bu həyatda.

Ohan: Məndən də istəyirsən onu təhdid edim, dərs olsun ona.

Əkbər: Haqsızam səncə? Mənim o dükanda Hikmətdən çox haqqım var. Amma dinmirəm. İstə-mirəm mal-mülk üstündə dava-dalaş düşsün. Əmimoğludu. Qardaş kimi olmuşuq uşaqlıqdan. Ancaq day bu qədər də yox da. Susduqca...

Qapı döyülür. Gələn Sevdadır. Əkbər Sevdaya gəlməsini söyləyir. İçəri ağbəniz, ortaboylu qadın daxil olur.

Əkbər: Salam Sevdə. Necəsən? Niyə gəlmisən?

Sevdə: Salam, qardaş.

Əkbər: Ohanı tanımadın deyəsən.

Sevdə: (soyuqcasına) Tanıdım. Salam Ohan.

Ohan: Salam bacı necəsən? Nə var nə yox?

Sevdə cavab vermir. Ani pauza. Sükuta Əkbər dərhal son qoyur.

Əkbər: Nolub bacı, niyə gəmlisən. Nəşə problem yoxdu ki?

Sevdə: Yox! Nə olmalıdı ki? Burda işim var idi dedim gəlim qardaşımı görüm. Amma sən məş-ğulsan deyəsən.

Əkbər: Yox, məşğul deyiləm. Düş aşağı bir azdan gələcəm.

Sevdə çıxır. Lakin Əkbərlə Ohanın səsləri eşidib qapının arxasında dayanır. Danışıqlarına qulaq asır.

Əkbər: Evdəkilərdə əllərindən gələni edir məni sakitləşdirsin. Guya, mən bilmirəm niyə gəlib. Əslində onlarda bilir Hikmətin səhv elədiyini, amma gücləri mənə çatır. Onları da başa düşürəm istəmirilər qan-qaraçılıq düşsün. Heç mən də istəmirəm davanı, amma bu qədər də olmaz.

Ohan: Əlbəttəki iş başqa, dostluq başqa. Haqqını da tələb etməlisən.

Əkbər: Sözsüz. Ona görə də səndən kömək istəyirəm. Bayaq dediyim kimi dükanın hər haq-hesabı məndədir. Nə ki əyri-üyrü işi var olub dükanın Hikmətdən əvvəl mən bilmişəm. İndi də elə. Sənin əlin hər yerə girəndi. Səndən xahişim budur ki, kiminsə adından zəng etdirib təhdid edəsən Hikməti, pul tələb edəsən. Məbləği də deyəcəyəm. Tələb etdiyim hissənin

miqdarından çox olmayacaq heç. Bununla da mən haqqımı alacam. Mənə kömək edərsən?

Ohan: Əlbəttə edərəm. Dostlar bir-birinə hansı günlər üçün lazımdır. Sən mənə sənədləri ver, qalanın fikirləşmə heç.

Əkbər: Ama söz ver Ohan. Bu xəbərdən heç kim agah olmayacaq. Hikmətə də mənim adımları verməyəcəksən. Özdə çaşib, polisə zədə deyərsən birdən. Bax, Ohan mən sənə güvənib verirəm bu sənədləri. Məni arxadan vurmazsan sən də yəqin ki. Özdə inan mən bunu pula görə etmirəm. Sadəcə dözə bilmərəm haqqımın tapdalanmasına.

Ohan: O nə sözdü Əkbər. İnsanlıq ölməyib ki. Neçə ilin dostluğu var aramada. Mən elə şey edərəm heç. Söz verməyimi də istəyirsənsə, verərəm. Kişi kimi söz verirəm ki bu haqda heç kim heç nə bilməyəcək.

Əkbər: Sağ ol qardaş, səndən başqa ağız aşacağım heç kim də yoxdur. Sən bu işi gör hörmətini də əlbəttə edəcəyəm.

Sevda qapının arxasından uzaqlaşır. İti addımlarla ordan uzaqlaşır.

Üçüncü şəkil

Hikmətin evi. Nəzakət divanda oturub televizora baxır. Birdən qapı döyülür. Nəzakət televizoru söndürüb qapıya yaxınlaşır. Qapını açır Sevda təlaşla içəri daxil olur.

Nəzakət: Qızım nolub, niyə belə həyəcanlısan?

Sevda: (tənginəfəs) Gözlə nəfəsimi dərim danışacam.

Nəzakət divanda əyləşir. Sevda masanın üzərindəki su qabından su töküüb, içir. Sonra divanda anasının yanında əyləşir.

Nəzakət: (həyəcanla) Nolub qızım, di danış! Çərətdin adamı.

Sevda: Ana, həyəcanlanma. Böyük bir şey deyil. Biz nəsə etməsək böyüyə bilər sadəcə. Oğlu-nun hissə məsələsindən xəbərin var da yəqin. Bu gün getdim yanına çox əsəbi haldaydı. O uğursuz Ohan da yanındaydı. Əkbər çox qəzəbliydi ana, qorxuram hirsini onu məğlub edə. O da səhv nəsə edə. Sən bəlkə Hikmətnən danışasan. Anası kimi bilir səni. Sən danışsan razılığa gələr bəlkə. Bu məsələ də bağlanar.

Nəzakət: (köks ötürür) Ey bala, sözümü keçirdə bilsəm elə öz oğluma keçirdərəm. Ona bir şey deyə bilməyəndən sonra.

Sevda: Ana Əkbər indi çox əsəbidi. Bir tərəfdən də haqqı var. Ona görə nə desən də razı sala bilməzsən. Həm indiyə kimi nə olub sakitləşdirmisən onu. Bir dəfə də Hikmətə nəsə de. Ana son-ra Allah qorusun başqa şeylər olar. Sən Hikməti razı sal məsələ də burda bağlansın.

İşıq sönür.

Dördüncü şəkil

Hikmətginin evi. Saşa və Hikmət masada oturub yemək yeyir.

Saşa: Dükanda işlər necədir?

Hikmət: Pis deyil. Allaha şükr. Yavaş-yavaş düzəlir. Əkbər də mən də neçə vaxtı yorulmadan işləyirik ki dükanı qurtaraq bu vəziyyətdən.

Saşa: Əşi Əkbər demə mənə. Əkbər bu dar macalda hissə tələb edən adamdır. Dükən zad fikirləşən deyil o.

Hikmət: Ay qız o dükanda sən olursan mən. Bu hissə söhbətindəysə mənim də günahım oldu. Adamın üstündə Allah var. Əkbərin haqqı da var idi hissə tələb etməyə. Mən gərək o saniyə etiraz etməyəydim.

Qapı döyülür. Xidmətçi qapını açır. Nəzakət içəri daxil olur.

Hikmət: Salam Nəzakət xala. Necəsən. Həmişə sən gələsən.

Nəzakət: Salam oğlum. Yaxşıyam, siz necəsiniz. Namiq nətərdi?

Saşa: Gəl otur Nəzakət bacı. Qonağımız ol.

Nəzakət: Sağ ol qızım. Başqa şeyə görə gəlmişəm. Bilsəydim yemək yeyirsiniz sonra gələrdim.

Hikmət: O nə sözdü. Bizdə yeyib qurtarmışdıq onsuz. Keç divana əyləş.

Nəzakət və Hikmət divanda əyləşir. Xidmətçiylə Saşa masanı yığışdırır.

Hikmət: Nəsə pis bir şey olub Nəzakət xala?

Nəzakət: Oğul, belə tələsik gəlib narahat elədim, bağışla! Bu dükən məsələsinə görə gəlmişəm.

Hikmət üzünü turşudur. Dükən sözünü eşidən Saşa əlində qabla yarıyolda dayanır.

Hikmət: (ağız büzərək) Ay Nəzakət xala özün bilirsən sənə necə böyük hörmətim var. Səni ana kimi bilmişəm özümə həmişə, xətrini əziz tutmuşam. Amma iş elə bir şeydir ki, onun özünə uyğun qanunları var. İşdə düzgünlük olması üçün gərək dost, tanış deyə ayırmayasan. Elə Əkbərin ən böyük səhvi səni bu məsələyə qatmasıdır. Hissə nə olan şeydi ki, ondan ötrü səni bura gön-dərib. Mənimlə arasında olan bir şeyə səni qatmayaydı gərək.

Nəzakət: Oğlum, Əkbərin heç xəbəri yoxdur bura gəlməyimdən. Mən isə bura sənənlə pul hesabı etməyə gəlməmişəm. Gəlməmişəm ki, sənə pulun, hissənin ailədən iləri olmadığını başa salım. Neçə il bir yerdə çörək kəsdiyini qardaşınla aranı mal-dövlətə görə pozmaq düzgün deyil, oğlum.

Hikmət: İndi deyirsən olanlarda günah mənədir? Hissəyə görə araya küskünlük salan mənəm o deyil. Mən ona izah etdim ki, hissə verməyim mümkün deyil. O başa düşmədi.

Nəzakət: Mən bura gəlməmişəm ki, kimisə günahlandırım. Günahın kimdə olması önəmli deyil. Əsas odur ki, bu iş xoşluqla həll olunsun. Pul nədirki

ondan ötrü ortalığa narazılıq düşsün. İnadını, qəzəbini bir kənara qoy. Doğmalarına qarşı kinli olmaqla heç nə əldə etməzsən. Bax, sən böyüksən. Yeri gələndə, sən güzəştə getməlisən. Həm Əkbəri də başa düş, məsələyə onun gözü ilə də bax. İllərdir sənin yanında gecəsini-gündüzünə qatararaq işləyən bu neçə ildə bir dəfə səndən bir şey istəyir və sən qəbul eləmirsən. Üstəlik bu adam sənin əzizindir, ən yaxınıdır. Oğlum, məsələ pulda deyil. Məsələ qardaşlıqdadır. O hissənin dəyəri nə qədərdir de mən ödəyim o pulu sənə. Lazım olsa varımı-yoxumu satım, verim sənə. Təki araya söz-söhbət qanqaraçılıq düşmə-sin. Mənim sözümü yerə salma, oğlum. Bir də fikirləş.

Hikmət: Yaxşı xala, narahat olma sən. Həll edərəm bu məsələni.

Saşanın əlindəki qab yerə düşüb sınır. Nəzakətlə Hikmət ona baxır. Saşa hirsle onlara yaxınlaşır.

Saşa: (qəzəblə) Necə yəni həll edərəm. Bu məsələ həll olub çoxdan. Daha nəyini düşünəcəksən?

Hikmət: (ötkəmlə) Saşa sən qarışma.

Saşa: Necə yəni qarışma? Heç kim oğlumun, ailəmin gələcəyinə qarışmağıma mane ola bilməz.

Hikmət: Sənə deyirəm qarışma. Nəzakət xalanın yanında bu nə hərəkətdi? Utanmırsan?

Saşa: Niyə utanmalıyam? Dağıl ey dünya dağıl, camaat gəlsin mənim evimdə dilənçilik eləsin mən utanım.

Hikmət hirsle Saşaya şillə vurur. Saşa ağlayaraq yuxarı qalxır. Hikmət Nəzakəti yola salır.

Hikmət: Nəzakət xala bağışla. Saşanın adından üzr istəyirəm səndən.

Nəzakət: Oğul sən bağışla. Guya gəldim ki ailəmizə qan-qaraçılıq düşməsinə mane olum. Amma evinizə dava saldım. Məsələnin bu tərəfini fikirləşə bilmədim, bağışla. Ah Əkbər. Ağına axmaq bir fikir gəlib deyə bütün milləti qatib bir-birinə. Mən onunla danışaram. Sən Saşayla aranı düzəlt. Əsas odu ki, səbirli oğlum. Bu sınaq kimi bir şeydir. İnşAllah üzuağ çıxacaq bu sınaqdan.

Pərdə

İkinci Pərdə

Beşinci şəkil

Hikmətgilin evi. Hikmət məsələni həll etmək üçün qonaqlıq təşkil edib. Masanın başında Hikmət əyləşib. Masanın sağ tərəfində Saşa, sol tərəfində Sevda və Nəzakət əyləşib. Hikmətlə üzbəüzdə isə Əkbər əyləşib.

Hikmət: Son zamanlar baş verən söhbətlər aramızda narazılıq salıb. Bu gün bura yığılmış ki ailəmizdəki söz-söhbətləri sonlandırmaq. Yol verməyə ki mənasız şeylərə görə dava düşsün. Elə edək ki sabah bir-birimizin üzünə baxa bilək. (Əkbərə) Mən bilsə idim ki bir dənə hissə söhbəti bu qədər

böyüyəcək başdan razı salardım səni. Əkbər yekə adamsan, heç adam belə şeydən inciyər. İndi istədin, mənim başım qarışıq oldu qəbul eləmədim. Özün də hamıdan yaxşı bilirdin dükanın vəziyyətin. Təzə-təzə çıxmış qıymataqdan. Deyirsən, haqqımı istəmişəm mən. Sən ailəyə, qardaşlığa görə keçə bilməzdin bir dəfəlik haqqından. Lap keçə bilmirdin, açıq-açıq deyərdin keçə bilmirəm. Uzaqbaşı bir az səbr edib sonra yenə istiyərdin. Sənsə durub küsürsən məndən. Hamını qoyduq bir qırağa heç anana yazığın gəlmir. Sənin əlindən nə hallara düşmüşdü. Nəysə sözüm onda yox. Bir məsələ idi, oldu keçdi. Qərara aldım ki, dediyin hissəni sənə verim. Amma sən də mənə söz ver ki bir də belə həngamə olmayacaq.

Əkbər narahat şəkildə Hikmətə baxır. Sevda Əkbərin narahatlığını hiss edir.

Saşa: (əsəbi halda ayağa qalxır) Mən yuxarı qalxıram.

Hikmət: (qəzəblə Saşaya) Saşa otur! Bütün məsələdə ən günahkar elə sənsən. Utanmadan evdə dava salırsan. Bu məsələ haqqında danışmışdıq biz. Mən nə elədiyimi bilirəm. Keç otur!

Saşa oturur. Bu macal qapı döyülür. Az sonra xidmətçi tələşlə içəri daxil olur.

Xidmətçi: Polislər gəlib.

Hamı təəcüblə ayağa qalxır. Hikmət arxasınca Nəzakət və Saşa nə olduğunu öyrənmək üçün qapıya gedir. Sevda isə şübhəli baxışlarla Əkbəri süzür. Əkbərin üzündə qorxu və peşmanlıq var.

Sevda: (alçaq səs tonu ilə) Əkbər səhərdəndir sənə baxıram. Düzünü de nəyə olub. Bu polislər niyə gəlib?

Əkbər: (hirsli) Mən nə bilim e.

Əkbərdə onların arxası ilə gedir.

Sevda: (öz-özünə) Ay Allah sən özün qoru.

İşıq sönr.

Altıncı şəkil

Əkbərgilin evi. Nəzakətlə Sevda divanda əyləşib.

Nəzakət: Qızım bəlkə bir də zəng edəsən Əkbərə.

Sevda: İndicə zəng elədim. Yəqin polisən yanındadır o da. Görsə zəng edəcək.

Nəzakət: Ay Allah bu nə işlərdir başımıza gəlir. Sən özün kömək ol!

Sevda: (anasının əlini tutur) Narahat olma ana. Heç nə olmaz. Yəqin sənə işlərinə nəyə problem olub. Axır-əvvəl həll olunacaq.

Nəzakət: Qızım, düzünü de, Əkbər nəyə eləmiyib.

Sevda: Yox. Elə şeyləri ağına gətirmə. Heç Əkbər elə şey edər. Həm o məsələ bağlandı.

Qapı bərkdən döyülür. Sevda qapını açır. Saşa hay-küylə içəri daxil olur.

Sevda: (qışqıra-qışqıra) Hanı o? Hanı o əclaf?

Nəzakət: Ay qız nolub? Nə hay-küy salmısan? Kim hanı? Keç otur nəfəs al bir!

Saşa: Oturub eləmirəm. Mənə deyir hanı o satqın?

Sevda: (həyəcan qarışıq hirsə) Saşa, bu nə qışqırtıdı salmısan?! Çıx get, sakitləşənə qədər də gəlmə!

Nəzakət: (Sevdaya) Dayan görək nə deyir.

Sevda: Ana, heç özündə bilmir nə deyir. Danışır da boş-boş.

Saşa: Boş-boş danışırım hə? Deməli, Əkbərin Hikməti polisə satması boşdur.

Sevda: (Saşaya) Saşa çıx get! (Nəzakətə) Ana, fikir vermə. Yalan danışır.

Saşa: Hələ bir utanmadan mənə yalançı deyirsən. Pəh! Nə gözəl ailədir. Bacı yalançı, qardaş oğru, ana da dilənçi.

Nəzakət başı fırlanır. Müvazinəti saxlaya bilməyib yerə yığılır.

Sevda: (qışqıraraq) Ana!

Sevda cəld hərəkətlə aşağı əyilir. Anasını qaldırıb özünə söykəyir. Saşa dəhşətə düşmüş halda onlara baxır.

Sevda: (ağlayaraq) Ana, sən niyə fikir verirsən axı buna? (Saşaya) Tez ol təcili yardıma zəng elə!

Saşa telefonla o biri otağa keçir.

Sevda: (ağlaya-ağlaya) Ana hamısı düzələcək. Bir sənə heç nə olmasın. Yalvarıram ana özünü möhkəm saxla! Ayağa qalx, bundan sonra hər şey yaxşı olacaq. Gedəcəyik Bakıya, öz evimizə. Özüm baxacam sənə. Heç kimin də dərdin çəkməyəcəksən. Qoy kim neynəyir eləsin. Hər şey yaxşı olacaq. Sən ayağa qalx, ana! Saşanı, Əkbəri, Hikməti, dükanını zadı boş ver sən. Özləri bilərlər. Bundan sonra ikimiz varıq ancaq. Bu Moskvayla da bir dəfəlik vidalaşacağıq.

İşıq sönür.

Yeddinci şəkil.

Bakı. İkimərtəbəli evin həyəti. Yaşılıqla dolu qəşəng bağça. Sevda skamyada oturub.

Sevda: (öz-özünə) Həyətimizin havası da başqadı sanki. İnsana bir anlıq da olsa dərdlərini unutdurur.

Evin içindən kostyumlu ortayaşlı bir kişi çıxır.

Vəkil: Sevda xanım, bizi notariusda gözləyirlər. Gecikməyək.

Sevda: Hikmətgil də ordadır?

Vəkil: Bəli.

Sevda: Bir imza atacağıq, bitəcək?

Vəkil: Bəli.

Sevda: Uşaqlığımızı, xatirələrimizi, doğmalığımızı bir imza ilə bitirəcəyik yəni. Qorxuram bu imza özümüzü də bitirə. Elə bizi bu günə gətirən də axmaq bir hissəyə çəkiləcək imza olmadı mı? Ah! Yazıq anam! Yaxşı ki, görmədi bu günləri. Yazıq arvad ömür boyu deyirdi, Əkbəri evləndirim gələcəm bura. On il Moskvada yaşadığ, on ildə tək arzusu bu oldu. Bura qayıtmaq. Nisgil içində də getdi. Bilsə idi ki, məsumiyyətimizi, qohumluğumuzu, qardaşlığımızı burada qoyub gedəcəyik, bəlkə də, razı olmazdı heç.

Ani pauza.

Sevda: Nəysə səni də yormayım gəl gedək!

Həyətin qapısına doğru gedirlər. Bir neçə addım sonra Sevda dayanır. Üzünü çevirib həyətə baxır.

Sevda: Son dəfə görürəm bu həyəti yəni?

Vəkil: İmzanı atandan sonra ev artıq sizin olmayacaq. Amma arada gəlib...

Sevda: Ən gözəl günlərimiz burada olub. Burada tapdığım xoşbəxtliyi dünyanın heç bir yerində tapa bilmərəm. İndi nə olacaq bizim halımız. Bu skamyada oturub dincəldiyimiz kimi harada dincələ bilərik. Bu söyüdünlə altında oturub yedikimiz yeməkləri hansı ziyafət əvəz edəcək? Heç məsələ evdə də deyil əslində. Bizi bir araya gətirən, bir yerdə xoşbəxt edən şeyləri çoxdan satmışıq. Özündə nələrə görə.

Sevda yenidən qapıya tərəf gedir. Qapının ağzında Əkbərlə qarşılaşır.

Sevda: (Vəkilə) Sən məni qabaqda gözlə!

Əkbər: Mən... bilmirdim burdasan.

Sevda: Nolub? Üzün yoxdu görünməyə? Yoxsa əməllərindən utanmısan? İmzanı da atmağa razı olmusan. Evin satılmasında problem çıxartmamısan. Nə əccəb? Axı, bu ev sənənin haqqın idi. Eşitdiyimə görə evdən pul da verməyiblər sənə. Hə düzdür, sənə verdikləri hissəni pulla satmısan. Amma bu evdə haqqın idi sənənin axı. Gərək buradan da pul qopardardın.

Əkbər: Mən bilmədim. Ağılıma gəlməzdi məni satar. Onu tənbeh etmişdim. Polisə deməyəcəkdi.

Sevda: Erməniyə demisən də. Bəs etmir?

Əkbər: Biz dost idik.

Sevda: (qəh-qəhəylə) Dost?! Nə gözəl dost seçirsən özünə. Bu qədərmi axmaqsan sən?

Əkbər: Düz deyirsən axmaqlıq etmişəm. Özü də böyük axmaqlıq. Amma... Bilməzdim belə olar.

Sevda: Nə qazandın Əkbər? Nəyi uddun? Haqqını mı aldın? Bəh-bəh! Sən qəhrəmansan. Haqqını tələb etdin. Qalib gəldin. Hə, noldu bəs? Əlinə nə keçdi? Sən qatilsən Əkbər. Öz ananı öldürdün sən. Sən satqınsan. Öz ailəni satdın. Doğmalığımızı satdın. (evi göstərərək) Bax! Yaxşı bax! Nəsə xatırladır sənə. Ailəmiz, xoşbəxt günlərimiz yadına düşür mü? Sən onları satdın Əkbər.

Əkbər: Oyuna gəldim. Oyuna gətirdilər məni.

Sevda: Səni oyuna gətirmədilər, sən özün oyuna getdin. Bəlkə özündə axtarasan günahı. Mən tarixçiyəm Əkbər. Bilirsən belə hadisələr çox olub tariximizdə. Düzdür, tarixi kitabları çox azını- yalnız hökmdarla əlaqəli olanları qeyd edib. Tək bizim millət yox, bütün türk dünyası. Həmişə oyuna gəlirlər. Erməninin, rusun, avropalının oyununa. Torpaq uğrunda, iqtidar uğrunda, haqq uğrunda qırıqlar bir-birlərini. Necə də oxşayır bizim başımıza gələnlərə, elə deyilmi? Oğuzlar üçün ən dəhşətli hal sahibsiz yerlərinin qurdunun iniltisi olub. Bax, ən dəhşətli hal qarşımızdadır indi. Biz yaratdıq bu mənzərəni. Burdan gələn pulla Hikmət çəkdiyi zərəri ödəyəcək. Sən də yəqin ki iş qurmusan özünə. Moskvadakı evdə durur. Mən də başımın çarəsinə baxacam. Hamımız bir təhər qurtulacağıq. Amma bu yurd, bu yuva. Ona kim sahib çıxacaq? Kimlərlə dolduracağıq bu boş qalmış həyəti? Bax bu yurd yeri boş qalıb. Bir qurdunun iniltisi əksikdi. Bəlkə də inildəyir biriləri torpağın altında. Biz eşitmirik.

Pərdə